

[Leif Hermann]

vil tumle sit ministerium med den ene tunge, der jo skal bruges, skal jeg ikke tage stilling til; jeg går ud fra, at ministeren tilrettelægger sit arbejde som forvaltningschef så hensigtsmæssigt som overhovedet muligt.

Ministeren nævnte så, at næste års miljøredegørelse måske i højere grad vil inddrage de langsigtede perspektiver i mål og middeldebatten. Jeg er meget tilfreds med det tilsagn, ministeren er kommet med, for jeg tror, at netop det forhold, at vi er i stand til at få de langsigtede perspektiver ind i billedet, så vi kan prøve på at forholde os til, hvad det er for problemer, vi står over for i fremtiden, f.eks. inden for en 10-års-horisont, er afgørende for, at man kan foretage en ordentlig prioritering med udgangspunkt i miljøets problemer. Sådan som jeg forstod ministerens svar til fru Dorte Bennedsen – der sagde, at der er en række spørgsmål, der ikke er med i planen – er planen en investeringsramme. Jeg ved ikke, om det var en fortalelse, eller om det var katten, der smuttede ud af sækken her sent på eftermiddagen. Hvis det sidste er tilfældet, har jeg jo ret i min analyse af det, ministeren har fremlagt, og min sammenligning med ministerens plan og det, der forelå fra miljøminister Christian Christensens side i 1986, og det, der forelå fra de tre ministres side i april 1988. Derved gør ministeren sig skyldig i også på dette område at svigte i det mindste sin egen forside på redegørelsen, hvor der står:

»Miljømæssige og økonomiske interesser er og skal tilgodeses som ligeværdige og gensidigt afhængige.«

Når det så bliver konkret, har ministeren glemt det. Jeg mener, at den sætning, jeg netop citerede, måske ikke var helt rigtig, men det er dog altid bedre, end at det er økonomien, der kommer først. Når vi så når ned til vandmiljøplanen, skal usikkerheden komme landbruget til gode. Her er det altså økonomien, der sættes over miljøet. Og med hensyn til ministerens henvisning til, at vi har et bedre vurderingsgrundlag i 1990: Ja, og i 1992 er det endnu bedre. Når vi konstaterer, at målsætningerne bryder sammen, er vi selvfølgelig nødt til at spille ud med noget, der kan prøve på at redde stumpene.

Ministeren svarede, så vidt jeg forstod, ikke helt på mine krav om, at der blev en større sammenhæng på tværgående basis. Jeg vil derfor

opfordre ministeren til at få den tværgående sammenhæng med i den næste miljøredegørelse, der kommer. Arbejdet med at lave sådan noget ordentligt kan ikke udskydes.

Til sidst vil jeg godt lige komme med et ganske konkret spørgsmål til ministeren, der siger, at ude i det virkelige liv fortsætter arbejdet med kemikalielossepladsproblematikken skam også.

Jeg forstår det ikke. Ministeren var jo selv med til i foråret at stemme for en dagsorden, som jeg, hr. Trøjborg og fru Marianne Jelved foreslog i en debat om kemikalielossepladser. I den dagsorden var der et punkt, der forlangte en handlingsplan pr. 1. oktober 1988 vedrørende fremskyndelsen af oprydningen i kemikalielossepladserne.

Jeg har ikke set – men det er muligt, at det er min postgang, der er for sen, eller at der er flere røverier på posthusene, end politiet opdager – nogen handlingsplan pr. 1. oktober, og det falder udmærket i tråd med det forhold, at loven om kemikalielossepladser ikke kommer til revision i denne samling.

Det er ikke, fordi ministeren skal føle sig særlig beskæmmet over, at jeg fremhæver det. Ministeren skal bare sige: Det er konsekvensen af, at jeg har truffet en anden beslutning med hensyn til kemikalielossepladserne, således at det virkelige liv må indrette sig efter ministerens tankegang og prioriteringer.

Gade (SF):

Jeg er tilfreds med, at fiskeriministeren forhandler med Danmarks Fiskeriforening om omprioriteringer og særlig prioritering af det mindre fiskeri, der er ramt af forurening. Men mit spørgsmål til fiskeriministeren var: Hvorfor må man ikke lave en decideret kompensationsordning, og hvorfor må man ikke diskutere at finde yderligere midler til det?

I de forhandlinger, jeg ved foregår i næste uge, inden fiskerne stikker til søs og hilser Nordisk Råds miljøsession velkommen i Helsingør, skal det være mit råd til fiskeriministeren, at han ændrer holdning og begynder at kommunikere med fiskerne og taler om det, som fiskerne kan forstå: at de skal have kompensation. Jeg forstår godt, at man ikke kan regne det nøjagtigt ud, det er heller ikke det, jeg taler for. Jeg mener, at de mindre fiskere, der er hårdest ramt af forureningen, skal have en kompensation.